

רפי בוקאי:

„איני שמח לאידו של שיש קולר!“

ביום הראשון התפרק מעט המתח של רפי בוקאי. יוצר הסרט אוונטי פופולו. שיש קולר. מפיץ הסרט שתי אצבעות מצידון. שעתר לבג"ץ נגד בחירת אוונטי פופולו כמועמד הישראלי לפרס האוסקר. חזר בו מעתירתו. במשך הוויכוח הציבורי בסוגיה – האם נבחר אוונטי פופולו כדין אם לאו – שמר בוקאי על פרופיל נמוך. ביום הראשון שאלתי אותו. כיצד הוא מרגיש.

אחרי שזה נגמר היום, אמרתי לעורכי-הדין שלי: „גו, נראה מה יצוף עכשיו?“

● **העתירה של קולר קילקלה לך בוודאי את השימדיחה על הבחירה של סירטך.**

זה קילקל מאוד. האמת היא, שבדרך-כלל מאוד פירגנו לי, פרט לעניין הזה. אני לא ראיתי את שתי אצבעות מצידון. דווקא הייתי כלבנון וצילמתי שם, אבל את הסרט הזה לא ראיתי. עד העתירה, הכל הלך נפלא. לפתע-פיתאום, כל מיני אנשים, שבכלל לא ראו את הסרט, התחילו להשיץ אותי. זה פשוט הטריף את דעתי. האשימו אותי בכל מיני דברים, שבכלל לא התכוונתי אליהם. מצאתי את עצמי בין כהרה-כנסת עוזי לנדראו ואחרון פאפו לבין הבג"ץ. לכן לא הגבתי. מה היה לי להגיב?

● **הופתעת מהאקט של קולר?**

הבג"ץ לא הוגש נגדי, אלא נגד הוועדה שבחרה בסרט שלי. הבג"ץ לא עיניין אותי, כמו מה שהרס אותי באמת: שאילו הייתי מפסיד בבג"ץ — היה נוצר לסרט שלי איזה דימוי נורא. של סרט

קולנוע

שקשר קשור נגד שתי אצבעות מצידון בעזרת חברים בוועדה. זה היה חשוב יותר עבורי מאשר להגיע או לא להגיע לאוסקר.

● **פרס ה„אוסקר“ לא חשוב לך?**

כטח חשוב, אבל החמיאה לי יותר הזכייה בתחרות בלוקראנו. הסרט שלי התחרה שם עם 180 סרטים. זה הקנה-מידה שלי! לא היו לי ציפיות שהקהל הישראלי יאהב אותו, או שהמבקרים יחמיאו לו. זהו סרט מאוד אישי. הופתעתי מאוד לטובה מקבלת הפנים שערכו לו כאן. היכן שהסרט עומד כבר כיום, זה מעל ומעבר לכל הציפיות.

● **מה התחושות שלך כלפי קולר?**

היה לי צר מאוד עליו היום בצהריים. אני לא שמח לאירו. אילו היה קולר תופס אותי בצד ואומר לי: „משהו לא היה כשר בוועדה“ — אולי הייתי מוריד את הסרט שלי. אבל הוא לחץ אותי לקיר. נאלצתי להיעזר בעורכי-דין, ואל תשאלו. בחיים שלי לא ביקרתי בבית-מישפט קודם לכן! (דפנה ברק)

בנימין בן-אליעזר:

„ועדת החוץ והביטחון פשוט מועלת בתפקידה!“

השבוע שוב הוכיחו האמריקאים כי מה שלא יהיה אצלם, בכל זאת תמיד הדמוקרטיה תנצח. ועדת-החוץ של הסנאט חקרה מול מצלמות-הטלוויזיה את שר-החוץ ג'ורג' שולץ. על חלקו במכירת הנשק. למחרת חקרה הוועדה את שני הקצינים שהיו מעורבים במכירת הנשק לקונטראס. השניים הודיעו כי לפי התיקון מס' 5 בחוקה הם מסרבים לענות על שאלות ועדת-הסנאט. שכן תשובותיהם עלולות להפיל אותם. חגיגה לדמוקרטיה.

ביקשתי לברר עם חבר ועדת-החוץ והביטחון של הכנסת, בנימין (פואד) בן-אליעזר, אם אינו מקנא בחברי האמריקאים.

אני לא עוסק בתחושות של קינאה ושינאה. אצלנו אין צורה כזו של חקירה. אצלנו ועדת-החוץ והביטחון פשוט מועלת בתפקידה.

● **למה אתה מתכוון?**

תפקידה של הוועדה הוא לפקח ולבקר. והממשלה חייבת להציג לפניו, או לפני ועדות-המישנה, את מלוא המידע. אך היא לא עושה זאת. כמו שבא מן המערכת הביצועית, היו לי ציפיות שלוועדת-החוץ והביטחון יהיה תפקיד מכריע ומרכזי. שהוועדה תהווה מכשיר שיהיה מסוגל לבקר את החלטות הממשלה. מה שקורה הוא, שאנחנו גיוונים מעיתונות-חוץ ומעיתונות מקומית, ורק אחר-כך הממשלה מועילה למסור לנו מידע, שגם הוא, בדרך-כלל, מאוד עלייר ולא-מדוייק.

● **אתה מאשים את הממשלה באי-מסירת מידע?**

כן. ראש-הממשלה, שר-הביטחון ושר-החוץ מתייחסים לוועדה כאל מסיבת-עיתונאים. הם כאים לוועדה ומוסרים מידע, ולעיתים אני מרגיש שהם מוסרים לנו מידע לא-חסי, ומשתמשים בוועדה ככמכשיר להעברת המדיניות שלהם אל העיתונות.

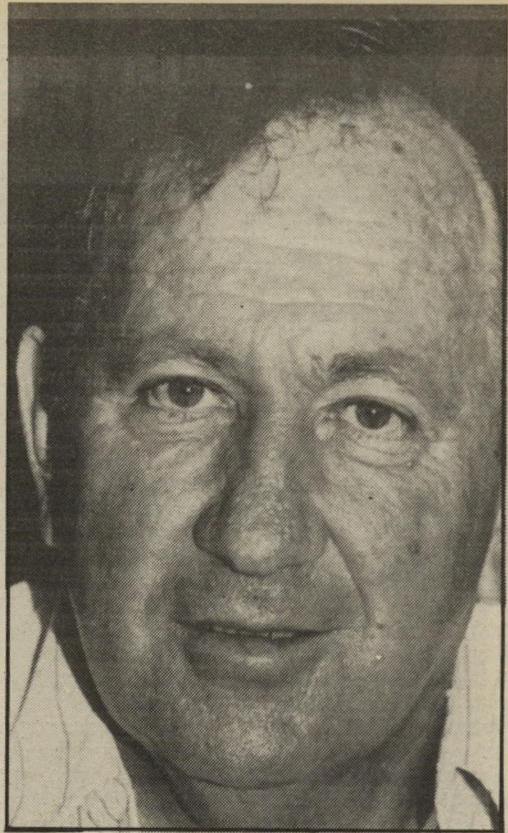
הכנסת

● **מאשימים את חברי-הוועדה בהדלפות.**

בשנתיים וחצי שאני חבר בוועדה לא הודלף החוצה מידע, יריעה או הערכה. שנמסרה לנו בדבר סורי, התווית שמנסים להרביק לחברי-הוועדה מבטאת, לדעתי, את המגמות של מי שאינם מוכנים למסור מידע, ואני קובע זאת כעובדה.

● **אילו היו לוועדה יותר סמכויות, מה היה משימתה?**

אילו היו לוועדה סמכויות של קבלת מידע, של חקירה ובריקה כמו באמריקה, של קבלת החלטות שיחייבו את הממשלה, כל פרצופן של הכנסת ושל הממשלה היה שונה. היו מתייחסים לוועדה אחרת. קברניטי-המדינה, בדרך-קבלת החלטותיהם, היו נרתעים מקבלת החלטות מסוימות, ותרבה מאוד דברים שקרו בשנים האחרונות היו נמנעים. הרבה פאשלות ומחדלים. אילו היו לוועדה שיניים, אפשר היה להביא לצימצום השגיאות ולהשבחת עבודת הממשלה. (רונית אנטלר)

מאיר פעיל:

„אם כבר מוכרים נשק, אז לפחות למקומות הנכונים!“

בגילויים האחרונים, העוסקים במכירת נשק לאיראן ולקונטראס, הסתבר כי יותר ויותר קציני-צה"ל-במילואים עוסקים בסחר בנשק ברחבי העולם. יותר ויותר קצינים בדימוס מייצגים חברות גדולות בעיסוקי-הנשק. טענתם תמיד זהה: הם הוכשרו למקצוע. ביקשתי לברר עם מאיר פעיל את דעתו על חבריו הקצינים, העוסקים בסחר בנשק.

לצערי הרב, חלק גדול מקציני-צה"ל שפורשים יכולים למצוא את עצמם בלא פרנסה. לא כל אחד מהם הוכשר במהלך שרותו הצבאי. אבל אני בכל זאת לא אוהב את העסק הזה של המיסחר בנשק. לצערי, חלק הולכים לצד המיסחר בנשק כי זהו חלק מן הכישרון שלהם. אבל זו תעודת-עניות של הממשלה שלנו והתרבות שנקלענו אליה.

● **מה אתה מציע לקצינים אלה לעשות?**

עקב שרות כל-כך ממושך בצה"ל יש להם אוטומטית כישרונות-ניהול. הייתי ממליץ להם שישתבצו בכמה שיותר תפקידים ניהול במשק התעשייתי, החקלאי והפינאנסי.

● **שמעתי שרובם מסוחרים-נשק. היו פקודים בעבר.**

זה נכון. יעקב נימרודי היה תחת פיקודי במילחמת-העצמאות. אברהם ברעם, שהוא כיום עצור באמריקה, היה סמ"פ אצלי בגרוד בגולני. היה קצין טוב. גם זאביק וייס מגיבעתי-ברנר היה אצלי בגרוד. זאביק וברעם היו ביחד באותו זמן. אני, למשל, לא אוהב את הסחר בנשק שברעם הסתכך בו. לדעתי, הוא נעצר בשל חוסר-תיאום בין לישיבת רגן לשילטונות המכס. אני בטוח שאת המיסחר הוא עשה בתיאום מלא בין ממשלת-ישראל לממשלת-אמריקה.

● **אתה בעד זה שישראל תסחר בנשק?**

נשק

במדינה קטנה, אני חושב שהיה יותר אילו לא עסקנו במכירת נשק, אבל אם כבר אנחנו עוסקים בכך, לפחות הייתי שקט אילו היינו מוכרים נשק לתנועה לאומית שיש בה צדק, או כדי לסייע למילחמת-שיחרור. אם כבר סוחרים בנשק, לפחות למכור למקומות הנכונים מבחינה פוליטית.

● **מה זה „מקומות נכונים“?**

המקומות הנכונים זה, למשל, סין, שהיא שוק גדול. המקומות הנכונים זה למשל מתנגדי האפרטהייד בדרום-אפריקה. כל מקום שיש בו כדי לסייע למילחמת-שיחרור.

● **ומדוע לא לאיראן?**

כי הסיוע לאיראן הוא מישנה אחר נוראי. אסור היה לישראל להרחיב את הסיכסוך במיזרח התיכון. אני מבין את אמריקה. גם הסובייטים עוורים לשני המקומות. אבל כאן היינו צריכים לומר לאמריקאים שאנחנו קטנים, מסובכים בעולם הערבי-המוסלמי ולא רוצים לקחת צד והלק נוסף בסיכסוך. (רונית אנטלר)